

KARIN
FOSSUMOVÁ

Provokátér

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Provokátér

The word 'Provokátér' is written in a bold, red, sans-serif font. From the bottom of the letters 'v', 'k', 't', and 'r', vertical red lines of varying lengths drip downwards, resembling blood or paint. The drips are most prominent under the 'v' and 'r', and less so under the 'k' and 't'.

KARIN
FOSSUMOVÁ

Provokátér

Karin Fossum
Varsleren

Copyright © Cappelen Damm AS, 2009
Translation © Karolína Stehlíková, 2013
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2013
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-957-1 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7294-958-8 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7294-959-5 (Formát PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7294-960-1 (Formát MobiPocket)

Je dobře, že existuje lež.
Bůh s námi,
kdyby všechno, co se říká,
měla být pravda.

Staré pořekadlo

Za domem spalo v kočárku dítě.

Kočárek byl značky Brio a dítě byla osmiměsíční holčička. Ležela přikrytá háčkovanou dekou a na hlavě měla podobný čepček se zavazováním pod bradou. Kočárek stál ve stínu javoru a za stromem se jako černá stěna tyčil les. Matka byla v kuchyni. Z okna nemohla na kočárek vidět, ale ani na okamžik se o spící dítě nestrachovala.

Poletovala po kuchyni a byla naprosto šťastná, pohybovala se ladně jako baletka a netížila ji žádná starost. Měla všechno, o čem ženy sní. Krásu, zdraví i lásku. Muže a dítě, vlastní dům a zahradu s rododendronem a spoustou květin. Celý život měla pěkně pod kontrolou.

Pohlédla na tři fotografie na stěně. Na jedné z nich byla zachycena ona sama, jak stojí v květovaných šatech pod javorem. Na druhé byl její manžel Karsten na verandě před domem. A na poslední se k sobě s manželem tiskli na pohovce s dítětem uprostřed.

Děvčátko pojmenovali Margrete. Ten početní příklad na zdi jí zvedl náladu. No jistě, jedna plus jedna jsou tři, pomyslela si, učiněný zázrak. V poslední době viděla zázraky na každém kroku. Ve slunci prosvítajícím okny i v tenkých bílých závěsech povlávajících v průvanu.

Stála u linky a důkladně hnětla těsto. Hmota mezi prsty byla vláčná a příjemně teplá. Chystala se udělat quiche a chtěla ho naplnit kuřecím masem a liškami. Margrete v čepečku zatím spala pod javorem. I ona byla pod dekou vláčná a příjemně teplá. Drobné srdíčko vhánělo do těla nepatrné množství krve barvící tvářičky do růžova. Děvčátko vonělo směsí kyselého mléka a mýdla. Deku a čepeček jí uháčkovala její francouzská babička.

Holčička spala tvrdě s rozevřenými dlaněmi, jak to dokážou jen kojenci.

Matka rozválela těsto na kamenné grilovací desce. Rozmachovala se válečkem a přitom se pohupovala v bocích, až se jí sukně vlnila kolem nohou. Jako by u linky tančila.

Bylo pozdní léto a horko a ona byla bosá. Vložila těsto do zapékací formy, na dně ho propíchala vidličkou a odkrojila horní okraje. Pak položila na prkénko grilované kuře. Chudátko malinký, pomyslela si a odtrhla stehna. Měla ráda ten křupavý zvuk odtrhávané chrupavky. Maso bylo světlé a křehké, oddělovalo se od kostí jako po másle a ona neodolala pokušení vložit si kousek do úst. Dobré, pomyslela si, okořeněné tak akorát, a navíc libové. Naplnila formu po okraj a navrch posypala maso čedarem. Poté zkontrolovala čas. O dítě se nestrachovala. Byla si jistá, že kdyby zakňouralo, hned by o tom věděla. Kdyby zakašlalo nebo škytlo nebo se rozplakalo, poznala by to. Protože mezi nimi bylo pouto, pouto silné jako lodní lano. I nepatrný záškub by ji dostihl jako vibrace.

Chovám Margretu v mysli, pomyslela si, v krvi i v prstech.
Chovám Margretu v srdci.

Kdyby jí někdo ubližoval, poznala bych to. Byla přesvědčená, že tak to je. Proto se klidně věnovala práci. Jenže z hustého lesa

se k domu kdosi plížil. Jedním skokem byl u kočárku. Strhl háčkovanou příkrývku a ona si vůbec ničeho nevšimla.

Quiche začal zlátnout.

Sýr se roztavil a bublal jako láva. Vyhlédla z okna a uviděla Karstena, svého manžela, v červené Hondě CR-V, jak zabočuje před dům. Stůl už byl prostřený starým a drahocenným jídelním servisem a v každé sklenici byl zastrčený bílý ubrousek rozevírající se jako vějíř. Zapálila svíčky a o krok poodstoupila, naklonila hlavu ke straně a zhodnotila výsledek. Doufala, že si manžel všimne, jak si dala záležet, že si dává záležet neustále. Uhladila si sukni a rychle si prohrábla vlasy. Jiné páry ať se klidně hádají, pomyslela si, jiné páry ať se klidně rozvádějí, nám se to nestane, protože my jsme mnohem chytřejší. My jsme pochopili, že láska je rostlina, o kterou se musí pečovat. Někteří lidé pořád dokola omílají ty nesmysly o tom, že láska zaslepuje. Jenže ona o tom teď věděla víc než kdykoli předtím, nikdy tomu nerozuměla lépe. Nikdy dřív neměla tak jasno, nikdy neměla tak ujasněné hodnoty. Odběhla do koupelny a pročísla si vlasy kartáčem. Tváře měla červené a oči se jí leskly. Mohlo za to vzrušení z manželova návratu, horko z trouby a nízké červencové slunce, které okny prosvítalo dovnitř. Když Karsten vstoupil do kuchyně, stála tam s lahví minerálky v ruce a elegantně se pohupovala v bocích. Všimla si, že Karsten v ruce svírá poštu, noviny a několik obálek s okénkem. Odložil je na linku. Pak popošel ke sporáku, přidřepal si a nahlédl do trouby.

„Vypadá to lákavě,“ konstatoval. „Už je to hotové?“

„Už to asi bude,“ odpověděla. „Margrete spí,“ dodala. „V kočárku. Vyspává docela dlouho. Možná bychom ji měli vzbudit, nebo to bude v noci náročné.“

Najednou změnila názor. Kradmo na manžela pohlédla přes závoj hustých řas.

„Anebo můžeme počkat až po jídle, aspoň se najíme v klidu. Kuře s liškami,“ pokračovala laškovně a pokývla k troubě. Navlékla si chňapky a vytáhla quiche z trouby. Vyklopila ho na mřížku.

Byl úplně vařící.

„Určitě nám to promine,“ prohlásil její muž.

Hlas měl hluboký a drsný. Napřímil se, objal svou ženu kolem pasu a začal ji postrkovat před sebou přes pokoj. Oba se smáli, protože ona měla na ruku chňapky a on měl ve tváři výraz, který se jí tak líbil, ten škádlivý pohled, jemuž nikdy nedokázala odolat. Strkal ji do obývacího pokoje. Kolem jídelního stolu k pohovce.

„Karstene,“ zašeptala. Byl to ale jenom chabý protest. Cítila se v jeho rukou jako těsto, cítila se hnětená, válená a propichovaná.

„Lily,“ šeptem napodobil tón jejího hlasu.

Přepadli přes opěradlo na pohovku.

Dítě pod stromem nevydalo ani hlásku.

Potom se v tichosti najedli.

Karsten jídlo ani krásně prostřený stůl nijak nekomentoval, ale neustále po Lily uznale pokukoval. Lily, říkaly jeho oči, co ty všechno neumíš. Jeho zelené oči byly velké a průzračné. Přestože quiche chutnal výborně, snažila se Lily jíst málo, protože byla štíhlá a nehodlala ztloustnout. Karsten byl také štíhlý. Stehna měl tvrdá jako kámen. Hnědé, v týle vždy poněkud přerostlé vlasy vytvářely hustou hřívu, která mu propůjčovala uličnický vzhled, což Lily vzrušovalo. Těžko si dokázala představit, že Karsten někdy nakyne, ztratí formu a později vlasy jako mnoho jiných mužů blížících se čtyřicítce. Viděla, že jiným se to stává, jich se to ale netýkalo. Nic nemohlo nahodit to, co měli společného — ani zemská přitažlivost, ani zub času.

„Sklidíš ze stolu?“ požádala ho, jakmile dojedli. „Já dojdu pro Margretu.“

Karsten začal sbírat talíře a skleničky.

Byl rychlý a pohyby vykonával poněkud prudce, porcelán mu řinčel pod rukama a Lily zadržela dech, protože servis byl dědictví po její francouzské prababičce. Odešla si do chodby about boty. Otevřela dveře a ucítila teplé slunce spolu s mírným větří-

kem a všemi vůněmi trávy a lesa Pak zahrnula za dům a zamířila k javoru.

Jako blesk ji zasáhla strašlivá myšlenka.

Úplně maličkou vytěsnila z mysli.

Hned přidala do kroku, aby všechno napravila. S kočárkem není něco v pořádku, napadlo ji. Stál tam, kam ho postavila, těsně u kmene javoru, ale dečka byla nějak zmuchlaná. Děťátko se asi odkopalo — kolik je v tom maličkém tvorečkovi života, pomyslela si v návalu strachu. V té chvíli uviděla krev. Odhrnula deku a zalila ji hrůza. Dítě bylo zbrocené krví. Lily padla do trávy jako podřátá. Zmítala se na zemi neschopná vstát. Chtělo se jí zvracet, ucítila, jak jí cosi kyselého stoupá jícnem vzhůru, a z úst se jí vydral zděšený výkřik. Zpoza rohu se vyřítil Karsten. Všiml si své ženy, jak se zmítá na zemi, a uviděl krev, byla vazká a měla téměř černou barvu. Čtyřmi skoky byl u kočárku, prudce z něj vytáhl dítě a přitiskl si je na prsa, zároveň na ni zakřičel, ať si sedne za volant.

„Dělej, Lily,“ křičel, „dělej!“

Lily místo odpovědi zasténala. Vykřikl hlasitěji. Zařval jako divoké zvíře a teprve tento řev ji přinutil jednat. S námahou se zvedla a rozběhla se ke garáži, uvědomila si, že potřebuje klíčky, vtrhla do domu, visely na háčku v předsíni. Vzápětí už seděla za volantem. Vycouvala ven, Karsten trhl dveřmi a dosedl na sedadlo s Margretou v náručí. Prohmatával jí tělíčko, šátral pod oblečením.

„Myslím, že krvácí z úst,“ vydechl. „Nemůžu na to přijít, nedokážu to zastavit. Tak jeď přece rychleji! Rychleji, Lily!“

Ani jeden si později nebyl schopen průběh jízdy do Ústřední nemocnice zpětně vybavit. Karsten si matně vzpomínal, jak proběhl recepcí a rozrazil skleněné dveře. Zběsilý úprk chodbami se zkrvaveným dítětem v náručí, hledání pomoci. Lily si nepamatovala nic. Zeměkoule se otáčela tak rychle, až se jí dělalo špatně. Řítila se za Karstenem chodbami, utíkala jako splašený zajíc, který ví, že je všemu konec.

Konečně je zastavily dvě sestry. Jedna jim Margretu vytrhla z náručí a zmizela za dveřmi.

„Zůstaňte tady!“ křikla na ně.

Byl to rozkaz.

V tu ránu byla pryč.

Dveře měly výplň z leptaného, neprůhledného skla. Posadili se do křesel na konci chodby. Seděli mlčky. Po několika minutách došel Karsten k automatu na vodu umístěnému pod oknem. Vytrhl z držáku kelímek, naplnil ho a podal Lily. Lily mu ho vyrazila z ruky.

„Vydávala přece zvuky,“ namítl Karsten. „Vždyť jsi to slyšela. Dýchala, Lily, jsem si tím naprosto jistý.“

Karsten přecházel sem a tam.

„Musejí to zastavit!“ vykřikl. „Určitě jí dají transfuzi. A dojeli jsme sem rychle.“

Lily neodpověděla. Nedaleko nich přecházel po chodbě chlapec s rukou zavěšenou v šátku. Drama, které se odehrávalo jen několik metrů od něj, ho zjevně zajímalo, protože na ně nepokrytě zíral.

„Proč nejdu?“ zašeptala Lily. „Co tam dělají?“

Jako by byla uvnitř bubnu.

A ten buben rotoval šílenou rychlostí. Tohle nebyl život, nebyla to ani smrt. Později na tyto minuty vzpomínali jako na učiněné peklo. Peklo, které skončilo ve chvíli, kdy ze skleněných dveří vyšla sestra s Margretou v náruči. Holčička byla zabalená do bílé deky. Karsten ke svému překvapení uviděl šermující ručičky.

„Není vůbec zraněná,“ sdělila jim sestra.

Karsten děvčátko převzal. Ucítil v náruči drobné tělíčko, bylo krásně teplé.

Nervózními prsty začal rozbalovat deku. Až na papírovou plenu byla Margrete nahá.

„Není vůbec zraněná,“ zopakovala sestra. „Nebyla to její krev. Už jsme zavolali policii.“

Karstena a Lily Sundelinovy odvedli do jiné místnosti, kde mohli nerušeně počkat. Lily chtěla domů. Neměla chuť s nikým mluvit, chtěla zpátky domů, do své ložnice, toužila stočit se do kouta. Přála si sedět v posteli spolu s manželem a dítětem a už nikdy se odtamtud nevzdálit. Dítě už nikdy nebude spávat pod javorem, nikdy už nebude ležet bez dohledu. Nikdy už ho nevytěsní ze svých myšlenek.

Museli ale počkat.

„Co jim řekneme?“ ptala se úzkostlivě. „Jsem hrozně nervózní.“ Karsten Sundelin nechápavě pohlédl na svou ženu. Na rozdíl od vyděšené Lily cítil téměř palčivou zuřivost. Veškeré přátelství a porozumění, které cítil k ostatním lidem, vyprchalo. Byl bez dechu a rozpálený doběla. O policii navíc nijak dobře nesmýšlel, ačkoli s ní nikdy neměl co do činění. V jeho povědomí byli policisté nezdroví a jednoduší lidé dusající ulicemi v černých šněrovacích botách a idiotsky placatých čepicích. Připomínali mu zešíroka krácející řemeslníky s náradím chrastícím u pasu. Byli to mladí, nevzdělaní lidé, kteří toho o zákoutích života vědí pramálo. Podrobnosti, zauvažoval Karsten Sundelin. Právě kvůli těm je tenhle trestný čin vůči Margretě a nám zvláště závažný. Jim to nedojde. Budou to považovat za rošťárnu. A pokud se ukáže, že to spískal nějaký puberták, vyvázne s napomenutím, protože to v životě určitě neměl jednoduché, chudáček. Ale já jim řeknu pravdu, říkal si v duchu a lačně pil hořkou kávu, kterou mu přinesla sestra.

Lily k sobě tiskla dítě tak horlivě, až se z toho sama roztrásla. Prohlížela si obrazy na stěnách. Na jednom byly lekníny v pastelových barvách plovoucí na rybníce, na jiném jakési norské pohoří s modravými vrcholky hor. Na stole leželo několik časopisů o zdraví. Psalo se v nich o tom, čemu by se měl člověk vyhýbat, co by měl jíst a pít a jak by měl žít.

Pokud chce žít dlouho.

Karsten přecházel po místnosti, byl velmi netrpělivý — jako podrážděný býk. Policejní ředitelství sice bylo vzdálené jen několik